Nr. 6 Lwów, dnia 1-go czerwca 1928. Rok V.

Adres Redakcji: Lwów, ul. Tarnowskiego 79.

Adres Administracji: Plac Św. Ducha L. 1. (Kasa Skarbowa B)

GŁOS URZĘDNICZY

Cena 50 groszy

Organ małopolskich urzędników rachunkowo-kasowych.

Redaguje Komitet. Wychodzi raz w miesiącu. Wydaje Towarzystwo małopolskich urzędników rach.-kas.

Nr. konta P. K. O. **141.944.** Odpowiedzialny redaktor: **Marceli Krajewski.**

Na listach i wszelkich pismach, adresowanych bądź to do Towarzystwa Małopolskich urzędników rachunkowo-kasowych, bądź też do Redakcji „Głosu Urzędniczego“, należy umieścić pod miejscem przeznaczenia „Lwów“ dopisek: **Kasa Skarbowa B, plac Św. Ducha L. 1.**

Redakcja „Głosu Urzędniczego“.

Projekt nowej ustawy uposażeniowej.

Według doniesienia dziennika „ABC“ z 14 maja b. r. projekt nowej ustawy uposażeniowej przyznaje najwyższą podwyżkę urzędnikom na wyższych stanowiskach. — Również mają być przyznane wysokie płace urzędnikom kontraktowym o specjalnych kwalifikacjach i tym, którzy posiadają studja uniwersyteckie. Pracownikom resortu Ministerstwa spraw wewnętrznych mają być przyznane specjalne dodatki. Na ogół podwyżki mają się wahać w granicach 15% do 28%.

Pomijając niski odsetek przeciętnej podwyżki, który nie stoi w żadnym stosunku do wzrostu drożyzny nie zabezpieczy urzędnikom średnich i niższych stopni minimum egzystencji, będącego zasadniczym postulatem wszystkich stowarzyszeń i związków pracowników państwowych, wyróżnianie wyższych urzędników ze studjami uniwersyteckiemi i przyznanie specjalnych dodatków urzędnikom resortu Ministerstwa spraw wewnętrznych wywołałoby zupełnie uzasadnione rozgoryczenie grup pokrzywdzonych i dlatego projekt ten, o ile nie jest tylko „kaczką dziennikarską“ lub „próbnym balonem“, wyzywa do jak najostrzejszej krytyki i do stanowczego sprzeciwu dręczonych rzesz pracowników państwowych.

Niestety przyjąć musimy powyższe wiadomości za prawdziwe, jeżeli porównamy z niemi artykuł „Epoki“ z ostatnich dni, w którym czytamy:

„Mówiąc o problemacie urzędników państwowych rozróżnić trzeba wyraźnie sprawę urzędników niższych i średnich od sprawy urzędników zajmujących bardziej kierownicze stanowiska. W stosunku do pierwszych stwierdzić można, że dobro państwa wymaga, by każda kategorja urzędników pobierała płacę zapewniającą jej odpowiednie minimum egzystencji. Minimum to winno być ściśle dostosowane do poziomu życia i do potrzeb pracowników należących do poszczególnych kategorji.

W stosunku do kategorji wyższych sprawa jest o wiele bardziej skomplikowana. O ile poziom płac pracowników średnich i niższych w służbie państwowej i prywatnej niewiele stosunkowo się różni, o tyle różnice w opłacaniu personalu wyższego są olbrzymie.

Zarobki bynajmniej nie pierwszorzędnych adwokatów przewyższają wielokrotnie zarobki kierowników ministerjalnych wydziałów prawniczych — kierownik przeciętnego przedsiębiorstwa handlowego lub przemysłowego zarabia wielokrotnie więcej od ministra.

Taki stan rzeczy wywołać musi dla państwa następstwa katastrofalne. W urzędach pozostaną z czasem na kierowniczych stanowiskach poza nielicznymi urzędnikami zamożnymi lub niepoprawnymi ideowcami tylko ci, którzy w życiu prywatnem odpowiedniego stanowiska uzyskać nie potrafią, a zatem tylko siły najgorsze i najsłabsze. Już teraz zaznacza się w miarę ożywiania się życia gospodarczego wzmagający się proces usuwania się ze stanowisk państwowych, a pozyskanie zdolnego pracownika lub inżyniera dla służby państwowej jest dziś rzeczą niemal niemożliwą. O ile środki zaradcze nie będą niezwłocznie zastosowane, to zjawisko to potęgować się będzie coraz bardziej i doprowadzić musi do zabójczych następstw w zakresie działalności aparatu urzędniczego. Państwo musi zrozumieć, że o ile pragnie zapewnić sobie współpracę fachowców, którzy poza urzędami zarobić mogą wielokrotnie „minimum egzystencji“, to ofiarować im musi wynagrodzenie również przekraczające to, co normalnie uchodzi za to minimum“.

Powyższa propaganda za wyróżniającem wynagrodzeniem dla urzędników państwowych z wyższemi studjami przecenia potrzebę takich urzędników w administracji państwowej, nie docenia wartości i użyteczności urzędników ze średniem wykształceniem, nie liczy się z hyperprodukcją ludzi z wykształceniem akademickiem i uważa odpływ urzędników z wyższemi studjami z administracji państwowej za katastrofę dla państwa ze względu na rzekome obniżenie sprawności administracji, podczas gdy naszem zdaniem katastrofą dla państwa jest właśnie liczebny przerost ponad potrzebę urzędników z akademickiem wykształceniem, którzy z natury rzeczy pobierają stosunkowo wysokie pobory, co w znacznej mierze podraża administrację.

Wiemy z praktyki i doświadczenia, że do piastowania przeważnej części stanowisk kierowniczych (Naczelników Wydziałów w Ministerstwach i władzach II-giej instancji i in.) oraz referendarskich zupełnie uzdolnieni są urzędnicy ze średniem wykształceniem, a nawet jeszcze niższym cenzusem szkolnym, ponieważ odnośne czynności nie wymagają koniecznie studjów prawniczych lub technicznych. Każdy człowiek chyba przyzna, że obsadzanie takich stanowisk ludźmi z wykształceniem akademickiem, którzy ze względu na kilkuletnie i kosztowne studja mają uzasadnione pretensje do wyższego wynagrodzenia i posiadają wysokie stopnie służbowe, powoduje dla Państwa niepotrzebne wydatki, które wyrównuje się przez liche wynagradzanie urzędników niższych stopni, nie posiadających studjów akademickich. Ubytek urzędników z akademickiem wykształceniem i zastąpienie ich w miarę możności urzędnikami II-giej grupy, uważamy zatem za konieczne w celu potanienia administracji. Zarówno z tego względu, jakoteż z uwagi na naczelne zadanie ruchu organizacyjnego t. j. paraliżowania egoistycznych zabiegów nieskoordynowanych temu ruchowi grup i stowarzyszeń urzędniczych i wciągnięcia ich w orbitę tego ogólnego ruchu, musimy zasadniczo sprzeciwić się przyznaniu urzędnikom z akademickiem wykształceniem wyróżniającego wyższego uposażenia, tem bardziej, że obecnie obowiązująca ustawa uposażeniowa zapewniła im bardzo odbiegające od uposażenia grupy II-giej warunki bytu, oraz, że projektowana specjalna podwyżka miałaby być przyznaną kosztem urzędników, nie posiadających wyższych studjów, którym w mowie będący projekt nie dałby nawet minimum egzystencji.

Całem nieszczęściem Polskiego stanu urzędniczego — jak widzimy — jest właśnie to, że dla braku zrozumienia doniosłości solidarnego łączenia się w celu wywalczenia znośnych warunków bytu, muszą się poszczególne grupy nawzajem zwalczać.

Wracając do zaczepionego artykułu „Epoki“ konstatujemy, że stwierdzona wielokrotnie niewątpliwa hyperprodukcja absolwentów studjów uniwersyteckich wyklucza zupełnie obawę niepozyskania dla służby państwowej zdolnych prawników czy inżynierów, nawet w razie nieprzyznania tymże specjalnych poborów.

Zupełnie niezrozumiałe dla nas jest rzekome przyznanie urzędnikom resortu Ministerstwa spraw wewnętrznych specjalnych dodatków. Jakaż jest racja takiego wyróżnienia? Nikt chyba nie będzie twierdził, że mają oni uciąźliwszą służbę niż urzędnicy innych resortów np. skarbowego, lub, że ten dział służby publicznej przynosi Państwu większe korzyści niż — zostając przy tym samym przykładzie — resort Ministerstwa Skarbu, który, bądź co bądź, dbać musi o przysporzenie funduszów na opędzenie wydatków państwowych.

Widzimy, że system uposażeniowy przybiera coraz to dziwaczniejsze formy, nie będące wyrazem kulturalnego rozwoju, lecz skutkiem pomieszania pojęć i destruktywnej roboty stowarzyszeń urzędniczych.

Czas najwyższy do opamiętania się wojujących ze sobą zrzeszeń urzędniczych.

* * *

Wzywamy Kolegów wszystkich dzielnic Państwa, by spowodowali zebrania (publiczne lub za zaproszeniem) urzędników przy współudziale posłów we wszystkich większych miejscowościach, któreby dały wyraz zaniepokojeniu szerokich rzesz pracowników państwowych z powodu ogłoszonych w prasie szczegółów projektu nowej ustawy uposażeniowej, nie zapewniającego, wobec niskiego odsetka podwyżki poborów średnich i niższych stopni służbowych, od dawna wymaganego minimum egzystencji i stwarzającego poczucie pokrzydzenia z powodu nierównomiernego traktowania pracowników.

Rezolucje uchwalone w tym duchu należałoby przesłać wybranym z danego okręgu posłom, Prezydjum Rady Ministrów i ogólnemu zrzeszeniu Związków i Stowarzyszeń Funkcjonarjuszów Państwowych i Samorządowych w Warszawie.

Przypisek Redakcji. Powyższa sprawa nie straciła na aktualności wskutek odrzucenia przez Sejm rządowych przedłożeń podatkowych, albowiem projekt nowej ustawy uposażeniowej nie został odwołany, a przypuszczać należy, że Rząd przedłoży Sejmowi po pewnym czasie nowe projekty podatkowe.

Memorjał

w sprawie poprawy bytu pracowników państwowych.

Ogólne Zrzeszenie Związków i Stowarzyszeń Pracowników Państwowych i Samorządowych przedłożyło Ministrowi Skarbu i wszystkim innym Ministrom memorjał w sprawie poprawy bytu pracowników państwowych. Memorjał ten wskazuje na unieruchomienie uposażeń od grudnia 1925 mimo dalszego wzrostu drożyzny, który w okresie od 1 stycznia 1926 do końca marca 1928 dosięgnął wysokości 38% a którego ani dodatek 10% wypłacany od 1 stycznia 1927 ani dwukrotne zasiłki z jesieni r. z. i z początków bieżącego roku nie wyrównały. Dalej wyraża żal, że mimo preliminowanego na rok 1928/9 wzrostu dochodów skarbowych o pokaźną kwotę 534,000.000 zł nie znalazło się w wydatkach miejsca na pomieszczenie pozycji dla zamierzonej regulacji płac, oraz że w zwiększonych o 488,000.000 zł wydatkach państwowych regulacja ta nie mogła znaleźć pierwszeństwa przed innymi nie tak naglącymi wydatkami, które mogły zaczekać na pokrycie ze źródeł nowych dochodów, przewidzianych przez Rząd na poprawę bytu pracowników. Memorjał uzasadnia następnie konieczność tymczasowego zaspokojenia pracowników państwowych — aż do ustawowego uregulowania poborów — przez przyznanie jednorazowego zasiłku, wzorowanego na dwóch poprzednich, zwiększonego stosownie do wzrostu czynszów za mieszkanie i kosztów utrzymania.

Sympatyczny objaw solidarności.

Biuletyn Urzędniczy za marzec-kwiecień 1928 w artykule p. t. „Z działalności ogólnego zrzeszenia“ pisze między innymi:

Projektowane rozporządzenie Prezydenta Rzp. o państwowej służbie cywilnej zmusiło Zarząd Ogólnego Zrzeszenia Związków i Stowarzyszeń Funkcjonarjuszów państw. i samorz. do zmobilizowania najlepszych znawców tej materji, jakich ma w swem łonie, tak do konferowania z referentem projektu w Prezydjum Rady Ministrów, a następnie z p. Ministrem Bartlem, jak i do opracowania w nadzwyczaj krótkim czasie, jaki w tym celu pozostawiono, krytyki tego projektu.

Życzenie p. Wicepremjera sprawiło, że w tych rozmowach delegaci Ogólnego Zrzeszenia występowali równorzędnie i łącznie z delegatami Stowarzyszenia Urzędników Państwowych, przyczem nietylko w krytyce, lecz i w postulatach wyszła na jaw jednomyślność, dająca wiele do myślenia i stanowiąca pomyślny horoskop co do tak pożądanej konsolidacji ruchu urzędniczego. Zdawałoby się, że skoro Rząd traktuje obie te, dotychczas stroniące od siebie organizacje, na równi i zaprasza je wspólnie do stołu konferencyjnego, skoro dalej przy stole tym różnicy zapatrywań na wielkie interesy funkcjonarjuszów pań. nie było, podanie sobie dłoni powinno być tylko kwestją czasu, i szczęśliwego gestu. Jak wiadomo powyższy projekt rozporządzenia Prezydenta został bezpośrednio po audjencji związków u p. Wicepremjera wycofany.

Zjazd pracowników skarbowych

w Poznaniu.

Stowarzyszenie Urzędników Rachunkowo-Kasowych Okręgu Wielkopolskiej Izby Skarbowej w Poznaniu, przesyła celem umieszczenia w *Głosie Urzędniczym* sprawozdanie ze Zjazdu pracowników skarbowych, odbytego w Poznaniu dnia 29-go kwietnia 1928.

Przy udziale przeszło 150 członków, jakoteż posłów, przedstawicieli Centralnego Zarządu Stowarzyszenia Urzędników skarbowych w Warszawie w osobach p. Kozłowskiego i p. Dr. Filipka odbył się w Poznaniu dnia 29 kwietnia b. r. Zjazd pracowników skarbowych.

Zjazd zwołany został przez Stowarzyszenie Urzędników rach.-kasowych Okręgu Wielkopolskiej Izby Skarbowej, Stowarzyszenie urzędników skarbowych, Stowarzyszenie urzędników skarbowych z wykształceniem akademickiem, Stowarzyszenie urzędników celnych i Stowarzyszenie urzędników kontroli Skarbowej, w celu rozważenia potrzeby zbliżenia i uzgodnienia działalności istniejących Zrzeszeń urzędników skarbowych, oraz szczegółowego omówienia spraw zawodowych.

Po ukonstytuowaniu prezydjum zabrał na wstępie głos p. poseł Czyszewski, składając Zjazdowi życzenia owocnej i zgodnej pracy. Programowy referat o działalności Centralnego Zarządu Stowarzyszenia Urzędników Skarbowych, wygłosił p. Dr. Filipek. — Referat zwłaszcza co do kwestji uposażenia uzupełnił prezes Centralnego Zarządu p. Kozłowski.

Drugi referat na temat „Związki urzędnicze i ich cele w dobie obecnej“ wygłosił p. Żółtowski ze Stowarzyszenia Urzędników Celnych w Poznaniu, który gorąco popierał myśl połączenia wszystkich Stowarzyszeń Urzędników Skarbowych w jeden jednolity związek z uwzględnieniem sekcyj fachowych.

W dyskusji i wolnych głosach zabierali głos p. poseł Czyszewski, p. poseł Dr. Surzyński, p. Dr. Filipek, Naczelnik Wydziału Rachunkowo-Kasowego Wielkopolskiej Izby Skarbowej p. Iwanicki, p. Wróbel i inni. — Zjazd zgodził się jednomyślnie na stworzenie proponowanej wspólnej organizacji, a zrealizowanie projektu powierzono osobnemu komitetowi organizacyjnemu, w skład którego wchodzą po dwóch przedstawicieli wszystkich istniejących dotąd Stowarzyszeń.

Powziętą w powyższym kierunku uchwałę reasumuje uchwalona jednomyślnie rezolucja następującej treści:

Zjazd Urzędników skarbowych podległych resortowi Ministerstwa Skarbu, obradujący dnia 29 kwietnia 1928., postanawia co następuje:

1. Za naczelny postulat urzędniczego ruchu związkowego należy uznać wytworzenie solidarności ogólno-urzędniczej, na platformie państwowej i demokratycznej. W myśl powyższego Zjazd wzywa centralne Zarządy istniejących Stowarzyszeń Urzędników Skarbowych na terenie Państwa Polskiego, do podjęcia wytężonej akcji utworzenia na terenie Państwa silnego przedstawicielstwa ogólno-skarbowego.

2. Zjazd wzywa Zarządy centralne do podjęcia bezzwłocznych rokowań z istniejącymi związkami w celu natychmiastowego powołania do życia Federacji Skarbowców jako mocnej podstawy do dalszej pracy organizacyjnej.

3. Zjazd uznaje, że celem działalności Związków urzędniczych jest nietylko walka o zagadnienia zawodowe, ale też udział w życiu społecznem, celem zdobycia sobie własnego silnego przedstawicielstwa u społeczeństwa.

4. Zjazd postanawia w sprawie poprawy bytu stać niezłomnie na stanowisku uchwał kongresu Zrzeszeń Pracowników Państwowych i Samorządowych, odbytego w Warszawie dnia 29 i 30 października 1927 i zwraca się do Ogólnego Zrzeszenia Związków i Stowarzyszeń funkcjonarjuszów państwowych i samorządowych Rzeczypospolitej Polskiej w Warszawie z usilną prośbą o wytrwanie na niezłomnem stanowisku uchwalonych postulatów.

5. Zjazd Urzędników Skarbowych wyraża przekonanie, że tak wysoki Rząd jak i Ciała Ustawodawcze znajdą zrozumienie dla postulatów pracowników państwowych, dołożą wszelkich starań, ażeby sprawa poprawy ich bytu została możliwie, jak najrychlej definitywnie załatwioną.

Jednocześnie postanowił Zjazd wysłać do Ministerstwa Skarbu następującą depeszę:

„Zjazd Urzędników Skarbowych Województwa Poznańskiego zapewnia Pana Ministra o dalszej pracy Urzędników Skarbowych dla Państwa mimo specjalnie ciężkich warunków, wśród jakich praca ta ma miejsce. Zjazd prosi Pana Ministra o wzięcie w obronę interesów Skarbowców przez odpowiednie uregulowanie poborów, przeprowadzenie stabilizacji i t. p. Zarazem Zjazd zwraca uwagę na specjalne pokrzywdzenie urzędników Województwa Poznańskiego przy wymiarze dodatku mieszkaniowego.

Z pozdrowieniem koleżeńskiem

Za Zarząd:

Sekretarz: (—) *Bruszyński.* Prezes: (—) *Ilasiewicz.*

Powołanie do życia Sekcji fachowej

w łonie S. U. S. dla spraw Kolegów z Kas Skarbowych.

(Czytamy w czasopiśmie Skarbowem Nr. 5).

Zgodnie z zapowiedzią, umieszczoną w numerze kwietniowym „Czasopisma“, Zarząd Centralny S. U. S. pismem z dnia 4 kwietnia 1928 r. Nr. 1473/27 ustanowił kol. Wacława Wójcickiego, członka Zarządu Centralnego S. U. S. i naczelnika wydziału III Izby Skarbowej Grodzkiej w Warszawie, przewodniczącym tymczasowej sekcji fachowej dla spraw kolegów z Kas Skarbowych.

Zadaniem sekcji jest — według treści pisma Zarządu S. U. S. — przygotowanie na najbliższy Walny Zjazd Delegatów Kół S. U. S. wniosków w sprawie postulatów kolegów-skarbowców z Kas Skarbowych, a w szczególności w sprawie zmiany niektórych postanowień rozporządzenia Ministerstwa Skarbu z dnia 20 czerwca 1927 r. o organizacji i zakresie działalności Izb Skarbowych i podległych Izbom Urzędów Skarbowych (Dz. U. R. P. Nr. 66). Odnośne materjały zostały sekcji wręczone. Sekcja podjęła już swą działalność, dokonując wyboru członków i przedkładając Zarządowi Centralnemu S. U. S. projekt regulaminu.

Organizacje i kartel Francuskich Pracowników Państwowych.

W *Głosie Urzędniczym* za lipiec 1927 omówiliśmy zawiązanie się we Francji kartelu wszystkich pracowników państwowych, obejmującego wszystkie organa służby publicznej, wyrażając podziw dla poczucia solidarności francuskich pracowników, które umożliwiło, po raz pierwszy w historji ruchu urzędniczego świata, fenomenalne i przełomowe złączenie wszystkich zrzeszeń pracowników jednego państwa ścisłym węzłem przyjaźni i wspólności interesów.

Zupełny brak solidarności u nas, desorjentacja organizacyjna a nawet desorganizacja, chodzenie luzem, wzajemne zwalczanie się poszczególnych stowarzyszeń i chodzenie na krętych drogach w celu uzyskania — każde dla siebie — drobnych zresztą i krzywdą drugich opłaconych korzyści, sprawiają, że nasz stan urzędniczy coraz bardziej moralnie i materjalnie podupada, bo inne warstwy społeczeństwa, przedewszystkiem klasa posiadająca i sfery gospodarcze, wyzyskując organizacyjną słabość rzesz pracowników państwowych, z łatwością przesuwają ciężar świadczeń dla państwa na ich barki w ten sposób, że nie dopuszczając do zwiększenia wydatków na pobory służbowe, utrzymują wysokość podatków na niższym poziomie, aniżeli wzrost drożyzny i potrzeby państwa tego wymagają.

Uważając, że statuty organizacji francuskich posiadają wielką siłę spoistości, skoro na nich mogła stanąć monumentalna budowa kartelu, umieszczamy poniżej statuty „Narodowej Federacji Syndykatów Funkcjonarjuszów" i statuty zawiązanego zeszłego roku „Kartelu Służb Publicznych", celem zaznajomienia się nimi jak najszerszych mas pracowników i zrzeszeń.

Nadmienia się, że ustrój organizacyjny francuskich pracowników państwowych posiada charakter syndykalistyczno-federacyjny i jest ukoronowany kartelem służb publicznych, wchodzącym w skład Generalnej Konfederacji Pracy. Dziwnym zbiegiem okoliczności kartel ten powstał w tym samym czasie, kiedy we Włoszech uchwalono sławną ustawę „Carta del Lavoro" t. j. w kwietniu 1927.

Narodowa Federacja Syndykatów Funkcjonarjuszów.

Statuty, przyjęte przez Radę Federalną 12 lipca 1923, zmodyfikowane przez Kongres Feder. 25—28/VI. 1925 i Radę Feder. 29/I. 1928.

Cel i konstytucja:

Art. I. Federacja narodowa Syndykatów urzędników, której siedziba jest w Paryżu, ul. des Poitiers 5 ma za zadanie zgrupować wszystkie organizacje syndykalne personelu służb publicznych. Ma za cel zgodnie z ustawą z 21 marca 1884 i ustawami następnymi studjowanie i obronę interesów zawodowych i ekonomicznych wspólnych organizacjom, które obejmuje. Nie może wkraczać w interesy specjalne jednej kategorji personelu chyba, że grupa interesowana poprosi ją o to przez organ swojego Zarządu regulaminowo ukonstytuowanego. W tym wypadku prośba winna być przedłożona komisji egzekutywnej, która decyduje jak postąpić.

Art. II. Każda kategorja personelu może być reprezentowana w łonie Federacji tylko przez jedno ugrupowanie.

Przyjęcie Syndykatu następuje po podaniu przez Radę Federacyjną, albo w przerwie między zebraniami tej Rady, przez Komisję egzekutywną z zastrzeżeniem ratyfikacji przez Radę Feder. Wykluczenia bywają również ogłaszane przez Radę Feder. z tem zastrzeżeniem, że reprezentanci syndykatów zagrożonych wykluczeniem będą przez nią zawezwani i przesłuchani. W razie gdyby ci reprezentanci nie stawili się po dwukrotnem wezwaniu, Rada Feder. przejdzie do porządku dziennego albo napiętnuje. Każda organizacja wykluczona może apelować przed Kongresem Feder., delegując na kongres mówcę swojej delegacji. Kongres załatwia apelację podczas pierwszego posiedzenia. Grupy apelujące przed kongresem, a nie zalegające z wkładkami mają prawo głosu.

Art. III. Grupy, które tworzą federację, zachowują swoją zupełną autonomię oprócz wypełnienia obowiązków wypływających dla nich z niniejszych statutów i z decyzyj, powziętych prawidłowo przez Rady Federacji nacjonalnej.

Art. IV. Wszystkie organizmy centralne, regionalne, departam. i lokalne Feder. nac. są absolutnie niezależne od partyj i ugrupowań politycznych, filozoficznych i religijnych. Nikt nie może posługiwać się swoim tytułem sfederowanego albo jakąkolwiek funkcją fed. w jakimś akcie polit. albo wyborczym. Każdy członek należący do jednego z cytowanych organizmów, który ubiega się o mandat w zgromadzeniach ustawodawczych i departamentalnych, musi się zrzec funkcyj i mandatów, które posiada w tych organizmach od chwili, w której oficjalnie postawi swoją kandydaturę. Federacja nacjon. Syndykatów urzędniczych należy do Generalnej konfederacji pracy.

Administracja.

Art. V. Federacja jest administrowana przez Radę Feder., złożoną z 4 delegatów każdej grupy i 1 deleg. sekcyj departamental. w rejonie. Delegaci Syndykatów są wyznaczeni przez swoje odnośne ugrupowania. Delegaci regionalni są wybierani co roku w pierwszym kwartale przez swoje odnośne rejony równocześnie z 2 deleg. zastępcami. Mogą być powtórnie wybrani.

Wezwanie sekcji dla wyznaczenia delegatów regionalnych odbywa się staraniem Zarządu Federacji.

Art. VI. Każda grupa ma prawo do określonej liczby głosów wedle udziałów wpłacanych na następujących podstawach:

do	100 członków			—	1 głos
od	101	„	do 500	—	3 głosy
„	501	„ —	1000	—	6 głosów
„	1001	„ —	2000	—	12 „
„	2001	„ —	5000	—	20 „
„	5001	„ —	10.000	—	30 „
„	10.001	„ —	20.000	—	40 „
„	20.001	„ —	30.000	—	50 „
	ponad		30.000	—	60 „

Każdy rejon ma również prawo do określonej ilości głosów według płaconych udziałów na następujących podstawach:

do	1500		członków	1 głos
od	1501 —	5000	„	2 głosy
„	5001 —	10.000	„	4 „
„	10.001 —	20.000	„	6 głos.
„	20.001 —	30.000	„	8 „
ponad		30.000	„	10 „

Art. VII. Głosowanie odbywa się przez podniesienie ręki albo przez mandaty. Głosowanie przez mandat odbywa się tylko na żądanie 5 grup albo delegatów regionalnych.

Art. VIII. Rada Feder. zbiera się zwykle 3 razy na rok, a nadzwyczajnie we wszystkich okolicznościach, uznanych za potrzebne przez komisję egzekutywną.

Art. IX. Rada Feder. jest zobowiązana interpretować i wykonywać decyzje kongresów federalnych.

W przerwie między kongresami podejmuje wszystkie potrzebne decyzje i zwołuje, jeżeli potrzeba, nadzwyczajne kongresy. Wyznacza delegatów do różnych organizacyj, z którymi Federacja pozostaje w stosunkach.

Komisja egzekutywna (wykonawcza).

Art. X. Do Komisji egzekutywnej wchodzi po 2 delegatów z każdej grupy sfederowanej. Delegaci wyznaczani są przez swoje odnośne Syndykaty. Członkowie Zarządu wchodzą do niej z urzędu. Komisja jest obowiązana załatwiać sprawy bieżące i czuwać nad wykonaniem decyzyj Rady Federac. i Kongresu. Zwołuje Radę Feder. Komisja egzekutywna zgromadza się najmniej raz w miesiącu na wezwanie Zarządu. Musi się zgromadzić nadzwyczajnie na żądanie 1/3 członków.

Zarząd federalny.

Art. XI. Rada Feder. wybiera rocznie przez skrutynium publiczne pomiędzy członkami ugrupowań, tworzących część federacji, Zarząd z 16 członków, w tem: 1 sekretarz, 5 sekretarzy zastępców, z których jeden obejmuje sekretarjat redakcji trybuny, 1 skarbnik, 1 zastępca skarbnika, 8 radnych. Skarbnik podaje na każdem posiedzeniu Rady Feder. i na kongresie expose w sprawie stanu kasowego. Członkowie Zarządu mogą być ponownie, wybrani.

Sekretarz albo w jego nieobecności zastępca sekretarza, wyznaczony przez Komisję egzekut., reprezentuje Federację we wszystkich aktach życia cywilnego w szczególności przed sądem.

Zgłoszone kandydatury do Zarządu Feder. będą ogłaszane 15 dni przed Radą Feder., wezwaną do wyznaczenia Zarządu.

Komisja propagandy.

Art. XII. Komisja egzekut. wyznacza corocznie komisję propagandy. Komisja ta ma za zadanie organizować propagandę, zbierać potrzebne dokumenty i uzgadniać delegacje prowincjonalne z członkami regionalnymi Rady Feder. Komisja liczy 15 członków, z których sekretarz, skarbnik i 5 zast. sekret. Federacji wchodzą do niej z urzędu i 8 członków z wyboru.

Komisja kontrolna.

Art. XIII. Rada Feder. wyznacza co roku ze swego grona komisję kontrolną, złożoną z 7 członków. Komisja ta wyznacza sama sekretarza, który przedstawia raporty Kongresowi. Członkowie Komisji nie mogą być wybrani powtórnie w ciągu roku następującego po wygaśnięciu ich mandatów.

Kongres federacyjny.

Art. XIV. Federacja odbywa Kongres co roku. Kongres ten jest suwerenny. Może się odbyć Kongres nadzwyczajny z powodów ważnych i nieprzewidzianych. Kongres składa się:

1. z członków Rady Feder.;
2. z delegatów grup sfederowanych, reprezentowanych na następujących podstawach:

do	100			członków	4 delegat.
od	101	—	500	„	8 „
„	501	—	1000	„	12 „
„	1001	—	2000	„	20 „
„	2001	—	5000	„	25 „
„	5001	—	10.000	„	30 „
„	10.001	—	20.000	„	40 „
ponad			20.000	„	50 „

3. z delegatów sekcyj departamentalnych prawidłowo ukonstytuowanych w ilości 1 delegat ze sekcji.

Głosowanie odbywa się przez podniesienie ręki albo imiennie i względną większością. Głosowanie imienne odbywa się na żądanie 5 grup albo sekcyj departamentalnych. W razie głosowania imiennego każda grupa lub każda sekcja depart. ma prawo do ilości głosów ustalonych w artykule VI.

Art. XV. Ażeby głosowanie było ważne, ilość głosów oddanych musi równać się 2/3 głosów reprezentowanych. — Kongres określa linję postępowania Federacji, ustala formę zamierzonych akcji, oznacza istotne pretensje *(revendication)*, na które mamy zwrócony główny wysiłek. Porządek dzienny ustalony jest przez Radę Feder. i podawany grupom i sekcjom departam. 2 miesiące przed Kongresem. Raporty komunikowane są członkom Rady Feder., grupom sfederowanym i sekcjom departam. przed Kongresem.

Art. XVI. Wkładki ustala się prowizorycznie następująco:

1. dla grup 2 fr. od członka na rok jako wkładka wyłącznie federalna, 2·80 fr. od członka na rok za karty i znaczki feder., łącznie 4·80 fr. od członka na rok;

2. dla sekcyj Feder. 0·05 fr. od członka na rok. Sposoby i modus opłaty składek, należnych Generalnej Konfed. Pracy są rozmaite wedle powiatów.

Wkładki Feder. płaci się półrocznie z góry. Każda grupa, zalegająca z wpłatą wkładek Feder. przez 2 półrocza, będzie przedmiotem propozycji wykluczenia na Radzie Feder. jeżeli nie skwituje się po dwóch upomnieniach.

Skarbnik nie może przechowywać u siebie sumy wyższej jak 20.000 fr.

Fundusze lokowane są w Zakładzie Kredytowym na imię Federacji nacjonalnej. Wyjęcie funduszów może nastąpić tylko za podpisami sekretarza i skarbnika. Polecenia kupna, sprzedaży, zamiany, depozyty i t. p. realizuje się w tej samej formie za decyzją Komisji wykonawczej.

Sekcje departamentalne.

Art. XVII. W każdym Departamencie i w każdej kolonji pod protektoratem Francji albo terytorjum z mandatem istnieje Sekcja Federac., która należy do Unji departamentalnej albo do organizmu zastępującego, a która ma za cel:

1. ukonstytuować centrum edukacji, studjów, propagandy i akcji;

2. zwiększyć wpływ na czynniki publiczne i wybranych i

3. ukonstytuować organizm zbiorowy celem obrony przeciw ingerencjom politycznym lokalnym i przeciw nadużyciom administracyjnym.

Art. XVIII. Sekcje Feder. składają się:

1. obowiązkowo z sekcyj departamentalnych syndykatów sfederowanych pod warunkiem jednak, że liczą najmniej 5 członków;

2. obowiązkowo z sekcji specjalnej, obejmującej członków odosobnionych od syndykatów sfederowanych, dla których niema Sekcji w departamencie.

Art. XIX. W zasadzie Sekcja ma siedzibę w najważniejszym ośrodku Departamentu t. j. tam, gdzie są najliczniejsi urzędnicy i gdzie czynność Syndykatów jest najwięcej rozwinięta. Sekcja departamentalna tworzy podsekcje w głównych centrach Departamentów. Mianuje delegata do propagandy w każdym Kantonie, a korespondenta w każdej gminie. Sekcja departamentalna jest administrowana przez Radę dep., złożoną z delegatów sekcyj syndykalnych i delegatów sekcyj odosobnionych. Rada depart. mianuje co roku:

1. w swojem łonie komisję egzekutywną stałą;

2. z pomiędzy członków syndykatów Zarząd i delegata z sekcji na Kongres Federalny. Rada depart. bierze oprócz tego udział w wyborach delegata regionalnego na Radę Feder.

Art. XX. W razie głosowania przez mandat, liczba głosów jest proporcjonalna do ilości płacących według następującej proporcji:

do	50	członków	1 głos
od	51 — 100	„	2 głosy
„	101 — 300	„	3 „
„	301 — 500	„	4 „
„	501 — 800	„	5 głosów
„	801 — 1000	„	6 „
od	1001 — 1500	członków	8 głosów
„	1501 — 2000	„	10 „
„	2001 — 5000	„	15 „
„	5001 — 10000	„	20 „
„	10001 — 20000	„	30 „
ponad	20000	„	40 „

Art. XXI. Inicjatywa Sekcyj Feder. jest całkowita w tem, co dotyczy edukacji, propagandy, kwestji lokalnych i akcji ogólnej z zastrzeżeniem respektowania wskazówek Rad i Kongresów Federacji nacjonalnej.

Sekcja depart. nie jest ważnie ukonstytuowana i uprawniona do udziału w wyborze delegatów regionalnych i w pracach Kongresu, jeżeli nie liczy najmniej 5 sekcyj syndykalnych grup sfederowahych i 100 członków. Każda Sekcja syndykalna i Sekcja odosobnionych wkłada do Kasy Sekcji depart. udział, którego wysokość ustala Rada depart. i wynosi najmniej 1 fr.

Kasa podsekcji zasilana jest wkładkami indywidualnemi i subwencjami Kasy Depart.

Art. XXII. Podział na rejony terytorjalne dla reprezentacji na Radzie Feder.

Art. XXIII. Rady depart. każdego z tych rejonów wybierają co roku delegata tytularnego na Radę Feder. i 2 zastępców delegata. W razie przeszkody jest delegat zastąpiony przez zastępcę, który otrzymał największą ilość głosów albo przez tego z zastępców, którego wyznaczą Rady dep.

W głosowaniu każda Sekcja depart. dysponuje ilością głosów proporcjonalną do ilości członków płacących, proporcjonalność jak w art. XX.

Skrutynja, które się odbywają w każdej Sekcji depart. są przedmiotem sprawozdania. To sprawozdanie składa się w Zarządzie Feder. bezpośrednio po wyborach. W siedzibie Federacji nacjonalnej komitet z 5 członków, mianowanych przez Komisję egzekutywną, przyjmuje do wiadomości rezultaty głosowania i raportuje wyniki Komisji egzekut., która stwierdza wartość skrutynjów. Wybór jest osiągnięty w pierwszej turze i większością względną.

Różnice są rozstrzygane przez Radę Federac.

Art. XXIV. Ze względu na należenie do Generalnej Konfederacji Pracy, przewidziane w art. IV. i XVI. Federacja ustanawia w swojem łonie 2 sekcje:

1. urzędniczą, 2. nauczania.

Regulamin wewnętrzny.

Art. XXV. Regulamin wewn., poddany aprobacie Rady Feder., ustala wszystkie dyspozycje szczegółowe i sposoby wykonania nie przewidziane w tym statucie.

Rewizja statutu.

Art. XXVI. Obecny statut podlega rewizji Kongresu Feder. na żądanie jednej lub kilku grup sfederowanych lub delegatów regionalnych pod warunkiem, że proponowane modyfikacje były poddane ocenie syndykatów i sekcyj depart. miesiąc przed Kongresem.

Rozwiązanie.

Art. XXVII. Rozwiązanie Federacji nacjonalnej może nastąpić tylko na podstawie uchwały Kongresu Feder. Rozwiązanie jest ważne, jeżeli zostało rozstrzygnięte 2/3 głosów reprezentowanych.

Kongres wyznacza Komisję likwidacyjną.

Kartel Służb Publicznych.

REGULAMIN.

Art, I. Organizację zawiązują pod egidą Generalnej Konfederacji Pracy kartel służb publicznych, który ma na celu studjowanie i ochronę wspólnych interesów zawodowych i ekonomicznych.

Art. II. Kartel jest administrowany przez Komisję egzekutywną złożoną z 3 delegatów z każdej grupy. Komisja egzekutywna zbiera się na wezwanie Zarządu najmniej raz na dwa miesiące. Zbiera się również obowiązkowo na żądanie Zarządu konfederalnego albo jeżeli najmniej 3 grupy zażądają jej zwołania. Przewodniczy każdym razem delegat Zarządu konfeder.

Art. III. Komisja egzekut. wybiera w głosowaniu publicznem Zarząd, obowiązany do wykonywania jej decyzyj. Zarząd ten jest złożony: z 3 sekretarzy, 1 sekretarza administr., 1 skarbnika, 1 zast. skarbnika i 3 członków. Sekretarz administracyjny pod bezpośrednią kontrolą Zarządu załatwia sprawy bieżące. Zarząd zbiera się obowiązkowo raz na miesiąc. Jest zwoływany przez sekretarza administr. Może być zwołany wyjątkowo, jeżeli najmniej 4 członków Zarządu tego zażąda.

Art. IV. Komisja egzekut. wyznacza również ze swego łona Komisję kontroli finansów z 5 członków.

Art. V. Wybory odbywają się co roku w pierwszym kwartale. Wakanse pokrywane są w terminie jednego miesiąca przez grupy do Komisji egzekut. i przez Komisję egzekut. do Zarządu i do Komisji kontrolnej. Głosowania odbywają się przez oddanie jednego głosu przez każdą grupę.

Wkładki.

Art. VI. Wkładki są ustalone prowizorycznie na 0·15 fr. od członka z każdej grupy. Wkładki płatne są z góry. Jeżeli w ciągu roku fundusze się wyczerpią, Komisja egzekut. jest uprawniona po porozumieniu się z każdą grupą ustalić wkładkę dopełniającą. Każda grupa, któraby nie wpłaciła swoich udziałów w terminie 3 miesięcznym będzie obowiązana dostarczyć wyjaśnień Komisji egzekut., która sprawę zadecyduje.

Skarbnik nie może przechowywać sumy wyższej nad 5000 fr. Fundusze są składane w Generalnej Konfederacji Pracy, która zastąpi bankiera kartelu. Wyjmowanie funduszów może nastąpić tylko z podpisami sekretarza administrac. i skarbnika.

Nakazy kupna, sprzedaży, depozyty następują w tej samej formie po decyzji Komisji egzekut.

Koszty delegacji i objazdu są ustalone przez Komisję egzekut. według normy przez nią ustalonej.

Art. VII. Komisja egzekut. jest sama uprawniona do modyfikacji obecnego statutu z zastrzeżeniem formalnem, że będzie zatwierdzona aprobata Gener. Konfed. Pracy i przez większość grup, należących do kartelu i po zreferowaniu sprawy Syndykatowi albo Federacji.

Art. VIII. Rozwiązanie kartelu może nastąpić przez Komisję egzekut. większością 2/3 grup w obecności delegata Zarządu Gener. Konfed. Pracy. Projekt rozwiązania ma być przedłożony w terminie maksymalnie 1 miesiąca obradom C. A. i Generalnej Konfederacji Pracy.

Do miesiąca po pierwszem głosowaniu Komisja egzekut. będzie wezwana na nowo, ażeby zadecydować definitywnie, zawsze w obecności delegata Zarządu Generalnej Konfeder. Pracy, projekt rozwiązania, które jest tym razem definitywne, jeżeli uzyska 2/3 głosów grup albo aprobatę C. A. i Gener. Konfeder. Pracy.

W razie rozwiązania fundusze, pozostałe w kasie, wracają do organizacji.

Odpowiedź na pismo Kolegów Stryjskich.

Postulat przeszeregowania naszej gałęzi służby w myśl art. 19 ustawy z 9 października 1923 Dz. U. R. P. Nr. 116 poz. 924 zajmuje w programie prac obecnego Wydziału Towarzystwa naczelne miejsce, tak, że przez pryzmat tej sprawy patrzy on na inne. — Wybór dróg do osiągnięcia naszego celu, trzeba pozostawić Wydziałowi, który musi prowadzić politykę realną i nie może się gubić w przedsięwzięciach, skazanych z góry na niepowodzenie. Poczynione w piśmie Szan. Kolegów zarzuty odpiera Wydział jako niesprawiedliwe.

Nowela do ustawy uposażeniowej.

W Dz. U. R. P. Nr. 38 pod poz. 370 ogłoszoną została nowela do ustawy uposażeniowej, która wprowadziła następujące zmiany:

1) w art. 7 ustęp ostatni, zdanie ostatnie ustawy z dnia 9 października 1923 r. o uposażeniu funkcjonarjuszów państwowych i wojska (Dz. U. R. P. Nr. 116 poz. 924) dodaje się po słowach:

„Jeżeli jednak następny szczebel w dawnej grupie był“ słowa: „równy lub“,

2) w art. 15 wymienionej ustawy z dnia 9 października 1923 r. skreśla się wyraz „stałym“.

Nowelizacja postanowień art. 7 ustawy uposażeniowej naprawia krzywdzące niektórych urzędników postanowienia przy awansach. Np. urzędnik IX stopnia służbowego, pobierający uposażenie grupy IX szczebel „c“ (450 punktów) już od $2^1/_2$ roku, uzyskuje awans do VIII st. służbowego i otrzymuje według brzmienia art. 7 ustawy uposażeniowej w wyższej grupie uposazenie tego szczebla, który pod względem ilości punktów jest bezpośrednio wyższy od szczebla, zajmowanego poprzednio w grupie niższej, a zatem uposażenie VIII grupy szczebel „a“ (480 punkt.). Drugi urzędnik, o nieco gorszych kwalifikacjach, lecz o tem samem uposażeniu w grupie IX awansuje dopiero później, a mianowicie za rok, czyli że już przed awansem osiąga uposażenie grupy IX szczebel „d“ (480 punktów) i skutkiem tego otrzymuje już w wyższej grupie uposażenie nie szczebla „a“, jak tamten, który przed nim zaawansował, lecz szczebla „b“ (250 punktów).

Kolega pierwszy do szczebla „b“ dochodzi zaś dopiero po 3 latach służby w VIII stopniu służbowym, a zatem o dwa lata później niż kolega drugi, który miał gorsze kwalifikacje i z tego powodu później awansował.

Obecna nowela usuwa ten anormalny stan rzeczy przez to, że i w wypadkach, gdy następny szczebel w grupie niższej był pod względem ilości punktów równy szczeblowi, osiągniętemu w grupie wyższej — to czas, spędzony w ostatnio zajmowanem szczeblu grupy niższej wlicza do posunięcia następnego w grupie wyższej. W ten sposób kolega I otrzymuje szczebel „b“ grupy VIII nie po 3 latach, lecz już po $^1/_2$ roku służby w VIII st. służbowym.

Skreślenie w art. 15 słów „stałych“ umożliwia przyznawanie zaliczek na uposażenie również i urzędnikom prowizorycznym.

Sprawozdanie

z Walnego Zebrania członków Towarzystwa urzędników rachunkowo-kasowych sekcja Kraków, odbytego dnia 6 maja 1928 przy udziale 36 członków.

Jako delegat Izby przybył Dr. Mazurkiewicz, wiceprezes. O godzinie 10-ej rano Prezes Sekcji Reczyński otwiera Walne Zebranie, wita przedstawiciela Izby skarbowej, przybyłych Kolegów, i wyraża żal, że tylko tak szczupła garstka członków jawiła się na zebraniu, a w szczególności, że Koledzy z Izby Skarbowej prawie zupełnie nie są reprezentowani.

Przystąpiono do porządku dziennego wedle programu ogłoszonego drukiem.

Na wniosek Kolegi Reczyńskiego z Tarnowa zrezygnowano z odczytania protokółu z ostatniego Walnego Zebrania.

Wiceprezes Sekcji Kolega Meidinger poświęca gorące wspomnienie zmarłemu Koledze śp. Józefowi Szpilczyńskiemu długoletniemu członkowi Wydziału Sekcji, którego pamięć uczczono przez powstanie poczem jako sprawozdawca z czynności Wydziału za rok ubiegły, kreśli ogólny bilans zysków i strat, które przyniósł miniony okres. — Zaznaczając ogólną apatję, brak zainteresowania się szczerego sprawami Tow. podnosi, że Wydział w ubiegłym roku nie może się pochlubić zasadniczymi sukcesami, że wszelkie wniesione pisma, memorjały, delegacje nie przyniosły pewnych zdobyczy Towarzystwu, że jednak Wydział wyczerpał wszelkie stojące mu do dyspozycji środki, byle dać dowód że nie śpi i czuwa nad sprawami ogólno urzędniczemi tak jak i wszystkie pokrewne Towarzystwa i że tylko zła konjunktura polityczna, trudności finansowe Rządu, oraz brak należytego odczucia ciężkiego położenia urzędników ze strony czynników miarodajnych przyczyniły się do negatywnych wyników pracy. — Na posiedzeniach Wydziału zajmowano się sprawą podporządkowania Kas Urzędom Skarbowym, awansami, remuneracjami, przeszeregowaniem, sprawą pragmatyki służbowej, przynależnością do S. U. S., sprawę wydania szematyzmu, sprawę stworzenia Kasy Samopomocy, sprawę wydania i rozsprzedawania cegiełek na budowę własnego domu i w związku z całokształtem powyższych spraw wnoszono pisma, memorjały, wysyłano delegacje, obesłano Kongres w Warszawie oraz urządzono sejmiki okręgowe w Tarnowie, Nowym Sączu i Białej. Przy końcu sprawozdania swego, kol. Meidinger wniósł okrzyk na cześć Najjaśniejszej Rz. Posp. Polskiej, Prezydenta Mościckiego i Marszałka Piłsudskiego, powtórzony przez zebranych przy powstaniu.

Ze względu że delegat Izby skarbowej Dr. Mazurkiewicz miał wziąć jeszcze udział w Walnem Zebraniu urzędników referendarskich, jako następny punkt obrad przyszły wnioski i interpelacje wniesione niezwykle licznie.

Kolega Repczyński z Tarnowa w sprawie uchylenia zakazu przyjmowania nowych sił do służby rachunkowo-kasowej.

Kolega Aman z Jasła w sprawie darowania nadebranych dodatków ekonomicznych; wydawania opisów kwalifikacyjnych co roku; udzielenie urzędnikom zniszczonym wojną zaliczek na poczet należnych im odszkodowań wojennych; zniżenie wkładek do 1 zł lub 1 zł 20 gr; powoływanie do Komisji dyscyplinarnych przynajmniej 2 urzędników rachunkowo-kasowych; przeszeregowanie urzędników rach.-kas., tak jak pocztowców, nie powodowania się przy obsadzaniu posad kierowników urzędów protekcjami.

Kolega Kicak z Tarnowa w sprawie doliczania lat do pełnej emerytury urzędnikom, u których na podstawie badania lekarskiego wydane zostanie orzeczenie, że ckoroby nabawili się wskutek pełnienia służby.

Kolega Stoch z Krakowa w sprawie noweli do ustawy uposażeniowej, zawartej w D. U. R. P. Nr. 38 poz. 370 i zastosowanie tejże noweli do wszystkich pokrzywdzonych przy wcześniejszych awansach.

Kolega Gradziński z Dębicy w sprawie przystosowania nakładu druków urzędowych, do faktycznych potrzeb, wycofania mylnych druków, ze względu na marnowanie czasu i utrudnianie Kasom urzędowanie.

Kolega Sikorski z Tarnowa w sprawie równomiernego podziału remuneracji.

Kolega Kolpy z Krakowa w sprawie przeciążenia urzędników Kas skarbowych pracami w godzinach nadliczbowych, bez wynagrodzenia.

Kasa Nowy Sącz, zbiorowe pismo w sprawie przeciążenia pracą, godzin nadliczbowych, zapłaty za nie oraz w sprawie nieodpowiednich przyborów kancelaryjnych otrzymywanych z Ekonomatu Izby w Krakowie.

Na wszystkie interpelacje odpowiedział delegat Izby Dr. Mazurkiewicz wyczerpująco, wyjaśniając trudne stanowisko Izby skarbowej wobec Ministerstwa, które zabrania przyjmowania nowych sił, nie przeprowadziło dotąd stabilizacji, wreszcie radzi, by w sprawie nieodpowiedniego materjału pisarskiego, udzielanego Kasom przez Ekonomat Izby, w sprawie powiększenia etatów oraz w sprawie przepracowania Kas i godzin nadliczbowych bez wynagrodzenia za te godziny, wnieść do Izby skarbowej memorjały.

Jedynie kwestja przesunięcia urzędników rach.-Kasowych pełniących funkcje referendarskie do I-szej grupy analogicznie do przesunięcia urzędników kancelaryjnych do II grupy, po ostatnich nominacjach nie została przez delegata Izby odpowiednio wyjaśnioną i pozostaje nadal otwartą.

Po 10 minutowej przerwie Kolega Jodłowski zdał sprawozdanie kasowe, które na wniosek Komisji rewizyjnej w osobie kol. Olszowskiego przyjęto, udzielając Wydziałowi absolutorjum.

Preliminarz budżetu na r. 1928 referowany przez kol. Sciborowskiego zatwierdzono, z tem. że wkładki pozostają niezmienione, a członkowie Tow. którzy będą chcieli należeć indywidualnie do S. U. S., będą musieli płacić o 50 gr więcej, za co dostaną miesięcznik „Czasopismo Skarbowe“.

Ostatni punkt porządku dziennego tj. przeistoczenie Sekcji Krakowskiej w miejscowe Koło S. U. S., zwołanie przez to Koło w porozumieniu z Warszawą Walnego Zebrania wszystkich urzędników skarbowych w Krakowie, znalazło gorącego orędownika w osobie referenta tej sprawy wiceprezesa Kol. Meidingera.

Po referacie Kolegi Meidingera przyjęto jednogłośnie i uchwalono:

1. Utrzymanie w dotychczasowym stanie Sekcji T. U. R. K. w Krakowie.
2. Wydawanie dalsze głosu urzędniczego.
3. Przystąpienie do S. U. S. indywidualnie przez pojedynczych członków Towarzystwa, w którym to celu Walne Zebranie stwierdzając przynależność już istniejącą, upoważnia Wydział Tow. Sekcji Krakowskiej do uważania się jako tymczasowy Zarząd Koła S. U. S., który w porozumieniu z innemi stowarzyszeniami skarbowców i poszczególnymi osobami zorganizuje Koło miejscowe S. U. S. w Krakowie, a to bezwzględnie nawet w razie negatywnego oświadczenia się innych kategorji urzędników skarbowych.
4. Wkładki dla Małopolskich Kół ulgowe kwartalnie 2 zł 50 gr z czego na Koło miejscowe 80 gr, na okręgowe 20 gr, na centralę 1 zł 50 gr.
5. Propagandę zakładania Kół S. U. S. przez sejmiki.
6. Wniesienie memorjału, by awanse lipcowe odbyły się bez uszczerbku naszych praw w miarę opróżnienia stanowisk.
7. W imię sprawiedliwości i jednomiernego traktowania funkcjonarjuszy państwowych żądanie natychmiastowego zaszeregowania urzędników skarbowych na zasadzie postanowień art. 19 ust. z 9 października 1923, D. U. R. P. Nr. 116 poz. 924, z uwzględnieniem całej ilości lat służby polskiej i zaliczonej do wysługi lat, zaborczej.

Na tem posiedzenie Walnego Zebrania zakończono o godzinie 2·30 po południu.

Kraków, w maju 1928.

Haliński, sekretarz. *Reczyński*, prezes.

Sprawa awansów.

Na posiedzeniu lokalnego Wydziału Towarzystwa dnia 20-go b. m. omówiono sprawę awansów lipcowych i ustalono wytyczne dla czynności Wydziału w tej sprawie. Wyłoniona na tem posiedzeniu delegacja w osobach prezesa kol. Nowakowskiego i wiceprez. kol. Kolmera, przedłożyła na audjencji dnia 23 b. m., wiceprezesowi Izby Skarbowej WPanu Wacłowi, nasze postulaty.

Protokół

z posiedzenia lokalnego Wydziału Towarzystwa Małop. Urzędników Rach.-Kasowych, odbytego dnia 28 kwietnia 1928 r., z następującym porządkiem dziennym:

1. Sprawozdanie kasowe.
2. Sprawa przystąpienia członków do S. U. S.
3. Wnioski.

Obecni: Prezes kol. Nowakowski i koledzy: Burghardt, Grosse, Horwath, Kriegel, Maciszewski i Saling.

ad 1. Prezes kol. Nowakowski, jako skarbnik kasy koleżańskiej zdaje sprawę z obrotu pieniężnego tej kasy.

Następnie kol. Burghardt, jako skarbnik Towarzystwa przedkłada sprawozdanie kasowe za czas od 22 marca do 28 kwietnia 1928. Oba sprawozdania przyjęto do wiadomości.

ad 2. Po przeprowadzonej szczegółowej dyskusji, w której wzięli udział wszyscy obecni, powzięto następującą uchwałę:

Wydział lokalny Towarzystwa, przyjmując do zatwierdzającej wiadomości sprawozdanie prezesa kol. Nowakowskiego, o zainicjonowaniu przez nasze Towarzystwo na dniu 14 kwietnia 1928 zebrania urzędników skarbowych wszystkich kategoryj we Lwowie, w sprawie utworzenia na terenie Lwowa Koła S. U. S. stwierdza, że:

I. zadaniem utworzonych Kół S. U. S. jest zasadniczo popieranie tych samych celów, które obowiązane jest popierać nasze Towarzystwo z tą tylko różnicą, iż działalność Kół S. U. S. już ze swego charakteru ma uwzględniać potrzeby wszystkich skarbowców (bez względu na ich kategorjalną przynależność);

II. członkowie Towarzystwa Małopol. Urzędn. Rach.-Kas. mogą, a nawet w dobrze zrozumianym interesie powinni być równocześnie także członkami Kół S. U. S.;

III. ponieważ utworzenie Kół S. U. S. nie godzi w istnienie Towarzystwa — Towarzystwo nasze będzie nadal niczem nieskrępowane działać w ramach swego statutu z tem, że będzie utrzymywać właściwy kontakt z Kołami S. U. S. i przestrzegać wzajemnej solidarności w obopólnych poczynaniach;

IV. każdy członek Towarzystwa, który przystąpi do Koła S. U. S., przyjmie na siebie obowiązek indywidualnego opłacania podwójnych wkładek, a to jednej normalnej wkładki na rzecz naszego Towarzystwa, oraz drugiej na rzecz Koła S. U. S. Wysokość wkładki do naszego Towarzystwa, uchwalona na ostatniem Walnem Zgromadzeniu, jest znana, wkładka zaś do Koła S. U. S. wynosi (po uwzględnieniu przyznanej ulgi) miesięcznie 83 gr (kwartalnie 2 zł 50 gr) z prawem otrzymywania miesięcznika „Czasopismo Skarbowe".

ad 3. Wniosków nie stawiano.

Na tem protokół zakończono i podpisano.

Sekretarz:	Prezes:
Saling, m. p.	*Nowakowski*, m. p.

Zaliczanie służby wojskowej do wysługi emerytalnej.

(Ciąg dalszy).

B) *Służba wojskowa w b. państwie niemieckiem.*

Ze służby tej do wysługi emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych polskich wlicza się każdy okres służby wojskowej czynnej, bez organiczenia i bez względu na przerwy w tej służbie oraz na przerwy między nią, a służbą państwową cywilną.

Jeżeli służba wojskowa przypada na czas wojny, należy doliczyć tylko jeden rok wojenny, gdy służba wojskowa pełniona była przed dniem 1 sierpnia 1914 r. w jednej wojnie przez przeciąg czasu dłuższy, niż jeden rok. W razie pełnienia jej przez jeden rok lub krócej oraz w czasie wojny ostatniej, trwającej od 1 sierpnia 1914 r. do 31 grudnia 1918 r., służba wojskowa liczy się podwójnie. Należy jednak przytem brać pod uwagę w czasie wojny każdy rok kalendarzowy zosobna i zaliczać w nim podwójnie służbę wojskową tylko pod warunkiem, gdy dana osoba w tym roku kalendarzowym:

a) brała udział w bitwie, potyczce, walce pozycyjnej albo oblężeniu,

b) nie była wprawdzie przed nieprzyjacielem, ale z powodów służbowych znajdowała się co najmniej przez dwa miesiące na terenie wojennym.

Podczas spokoju spędzona służba w marynarce wojennej niemieckiej przy podróżach poza obręb morza północnego niemieckiego (Nord und Ostsee) ma być liczona w stosunku 40 dni za jeden miesiąc pod warunkiem, że pobyt na obcych wodach trwał bez przerwy conajmniej sześć miesięcy.

C) *Służba wojskowa w b. państwie rosyjskiem.*

Ze służby tej do wysługi emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych polskich wlicza się każdą czynną służbę wojskową.

Ze służby wojskowej, pełnionej w czasie wojny rosyjsko-japońskiej, trwającej od 27 stycznia 1904 r. do 31 grudnia 1905 r. i wojny ostatniej, trwającej od 1 sierpnia 1914 roku do 31 października 1917 r., należy liczyć podwójnie czas pozostawania na terenie wojennym. Czas ten liczy się jednak podwójnie tylko pod warunkiem, że dana osoba brała udział chociażby w jednym boju lub pozostawała chociażby jeden raz pod ogniem nieprzyjacielskim. Jedynie rannym ewakuowanym poza teren działań wojennych, liczy się podwójnie także poza tym terenem czas pozostawania w stanie rannym.

D) *Ogólne zasady.*

Przy zaliczaniu do wysługi emerytalnej w Państwie Polskiem w myśl art. 81 ustawy emerytalnej służby wojskowej, spędzonej w b. państwach zaborczych, należy mieć na uwadze, że:

1) z wyjątkiem służby wojskowej na obszarze operacyjnym — innej służby, spędzonej przed ukończeniem 18-tu lat życia, nie można wliczać do wysługi emerytalnej;

2) jakkolwiek przepisy byłych państw zaborczych nie zawierały pod tym względem żadnych ograniczeń — policzalny czas obowiązkowej służby wojskowej w tych państwach może mieć w Państwie Polskiem wpływ tylko na wysokość uposażenia emerytalnego, a nie na uzasadnienie roszczenia o to uposażenie, gdyż inaczej sposób zaliczania tej służby byłby korzystniejszy, niż sposób zaliczania obowiązkowej służby wojskowej polskiej w myśl art. 37 ustawy emerytalnej;

3) czas, przebyty w niewoli wojennej, o ile dostanie się do niej nastąpiło bez własnej winy, zalicza się pojedyńczo;

4) przy zaliczaniu — tak pojedyńczo, jak podwójnie — służby wojskowej, spędzonej podczas wojny w jednem z b. państw zaborczych, jest bez znaczenia, czy służba ta przypadała przed wstąpieniem, czy po wstąpieniu funkcjonarjusza do państwowej służby cywilnej.

(Dokończenie nastąpi).

Nadesłane czasopisma.

Miesięcznik „Nowe Tory".

Wydany ostatnio w jednym zeszycie Nr. 2 i 3 „Nowych Torów" za miesiąc luty i marzec nietylko dorównał poziomowi pierwszego numeru, ale pod pewnymi względami jeszcze go przewyższył.

Programowa mowa Henri de Weindel'a, naczelnego redaktora paryskiego „Excelcior'a", niezmiernie interesujący życiorys Dr. K. Dłuskiego, nowoobranego prezesa Międzynarodowej Konfederacji, bogata część sprawozdawcza, obfita kronika zarówno krajowa, jak i zagraniczna, doskonały artykuł p. St. Sasorskiego z dziedziny ustawodawstwa socjalnego, śmiały w założeniu i rzucający nowe światło na zagadnienie ruchu pracowniczego artykuł prof. H. Rygiera — oto naprawdę cenne walory ostatniego zeszytu „Nowych Torów".

Polska Konfederacja Pracowników Umysłowych, której „Nowe Tory" są organem naczelnym potrafiła nietylko stworzyć pierwsze i jedyne w swoim rodzaju pismo w świecie, ale i utrzymać je na wysokości istotnie niepowszedniej.

* * *

„WIEDZA HANDLOWA" czasopismo Wyższego Studjum Handlowego w Krakowie, ul. Sienkiewicza 4, rocznik III., zeszyt 1 i 2 obejmuje:

1. Program Wyższego Studjum Handlowego na rok akademicki 1928/9. Organizacja tej Uczelni obejmuje 5 kierunków, a mianowicie kierunek ogólno-handlowy, towaroznawczy, orjentalny, pedagogiczny, samorządowy.

Spis wykładów obejmuje 109 przedmiotów z zakresu nauk handlowych, ekonomicznych, technologicznych, prawnych, pedagogicznych i językowych i daje bardzo rozległe przygotowanie dla przyszłej pracy na polu gospodarczem dla tych abiturjentów szkół średnich, którzy w zrozumieniu ducha czasu studjom tym się poświęcą.

2. Pogotowie gospodarcze Polski. Zbiorowa ta praca dyplomantów i studentów Wyższego Studjum Handlowego jest kontynuowaną. Zeszyt niniejszy zawiera rozdział „o chlebach wojennych".

3. Odezwę Stowarzyszenia Studentów Wyższego Studjum Handlowego do Prezydjów Samorządów miejskich, powiatowych, wojewódzkich gospodarczych i zawodowych, do Dyrekcyj Szkół i Kursów handlowych, do Dyrekcyj Banków, Kas Oszczędności i innych Instytucyj finansowych, Związków i Firm przemysłowych, handlowych, transportowych, rolnych i t. d. z prośbą o pamięć o studentach Wyższego Studjum Handlowego w Krakowie i powiadomienie o praktykach, wakansach, posadach i t. d.

* * *

„MYŚL FILARECKA". Pod tym tytułem zaczęło wychodzić w Poznaniu — narazie jako kwartalnik — nowe czasopismo ideowe pod redakcją Prof. U. P. Dr. J. Dobrowolskiego przy współpracy Prof. gimn. R. Gierczyńskiego i Prof. U. Lubelskiego Dr. T. Strumiłły. Pierwszy zeszyt zawiera manifest programowy polskiego ruchu filareckiego p. t. „Ideał Filarecki", dalej artykuły: T. Strumiłły, wyjaśniający co to jest „Filaretyzm"; R. Gierczyńskiego, rozważający czy zagadnienie wstrzemięźliwości należy zaliczyć do zagadnień filareckich; Prof. U. P. dr. A. Wodzicki z dziedziny eugeniki, rozważający zagadnienie przyszłych pokoleń Narodu, p. t. „Ostoje Narodowe"; uwagi M. Niesiołowskiej o zagadnieniu Misji Katolickich w sprawozdawczym artykule p. t. „Pierwszy w Polsce kongres misyjny"; wreszcie artykuł o historji „Elsów" z okazji 25-letniego jubileuszu ich istnienia, oraz Z. Jaroszewskiego sprawozdanie z VIII polskiego kongresu przeciw-alkoholowego.

Adres Redakcji i Administracji: **Poznań, ulica Karwowskiego 22, I. p.** — Cena zeszytu I-go 1 zł 50 gr. — Konto czekowe PKO.: 209.540.

Datki na „Dom Zdrowia".

Za rozprzedane cegiełki na „Dom Zdrowia nadesłały Kasy: Stanisławów 230 zł; Bóbrka 150 zł; Sokal 25 zł; Stryj 50 zł; Zbaraż 50 zł; Buczacz 18 zł 50 gr; Lwów powiat 20 zł; Przework 35 zł. — Razem 578 zł 50 gr.

Z DRUKARNI KAROLA DOROSZYŃSKIEGO WE LWOWIE, UL. OSSOLIŃSKICH 15. — TELEFON Nr. 46-35.